

# KIRMIZI AYAKLI ARKADAŞIM...

Erden ERUÇ



8 Şubat

Son gönderimdeki insan kaynaklı sıkıntılarımı anımsıyorsunuzdur. Hani Guam ile Rota arasında 10-11 Şubat'da devam eden atışları... O tarihler tamda benim o noktadan geçiş tarihime denk geliyordu. Sonunda benim bu problemimi çözen de yine orada bulunan insanlar oldu.

Atış talimleri ile ilgili haber bana ulaştığında, durup çözüm olanaklarını ve diğer alternatifleri değerlendirdim. Eğer hazır bir çözüm yolu göremezsem benim bir şekilde yenilerini bulmam gerekiyor. Yeterince yaratıcı olabilirim, daha büyük çaba ve efor gerektirse de yeni yollar bulabilirim. Bu durumun çözümü için karada olan becerikli insanlar, yedek bir plan, Guam'daki yetkililer ve beyin fırtınası gerekti.

Ama herşeyden önce Rota adasına kadar olan mesafeye baktım. Ayın 10'unda atış talimleri başlamadan geçmem gereken fazladan bir 32 mil vardı. Atış alanının dışında kalacak mesafeyi tam olarak bilemediğimden, emniyetim için bu tehlikeli alanı daha geniş çaplı dikdörtgen bir alan olarak kabul ettim. Ayrıca bulunduğum nokta ile Rota arasında denizin bana ne sürprizler yapacağını da kestiremediğimden, atışlar başlamadan alanın bittiği son noktadan hızla geçmeyi de göze alamadım.

Onun için hızımı yedek çapamı da kullanarak 2 knota kadar düşürdüm. Rüzgar, dalgalar, denizin kabarması, akıntıya bağlı olarak yedek çapanın işleyişi gibi çeşitli şekillerde de hesaplanmadık değişiklikler gösterebilir. Okyanusun beni batıya doğru sürüklediğini ve Guam için olan avantajımı kaybettiğimi fark edince, herkes yardıma koştu. Okyanusun ne yönde hareket edebileceğini bulabilmek için adeta bir insan zinciri oluşturuldu.

Songsong'un güney batısına demirlemeyi düşündük. Oradaki marinaya beni çekebilirler ve atış talimlerinin bitmesini bekleyebilirdim. Ancak bu noktada akıntılar ve denizin kabarma olasılığı fazlaydı. Ayrıca yılın bu zamanında kuzeydeki sahil de yüksek dalgaları ile oldukça zorluydu. Bir başka olasılık Rota'nın güneyinden yaklaşıp batıya doğru devam ederek kuzeydeki Sasanhaya koyuna girip, demir atarak beklemektir. Demirleyebilir miydim? Büyük bir bilinmezlik! Atış alanına sürüklenmemek için Rota'dan bir yol gösterici tekne ayarlanmalıydı. Yine bir başka alternatif, Guam'ın doğusundan aşağı doğru gitmek olsa da doğudaki akıntılar ve bunların hızımı artırarak istemediğim bir yöne doğru beni itmesi ihtimali karşısında bu yol da önerilmiyordu.

Neyseki daha önceden tanıdığım bir arkadaş test ve değerlendirme müdürü olan eşini devreye sokarak yardımcı oldu. Eşinin deniz kuvvetlerindeki pozisyonu bu tip atış talimlerindeki yetkililerle doğrudan temas kurabilmesini sağlıyor. Zaten

benim bir kayıkla ne kadar sınırlı imkanlara sahip olduğumu ve planlarımı uygulayabilmek için çok zor da olsa ne kadar kararlı olduğumu biliyordu.

Emniyetli ve transit olarak dar bir koridordan geçebilmek için ben kayığımın özelliklerini bildirdim, o da bunu nasıl çözebiliriz diye diğerlerine sordu. Üç gün kadar sonra güneye doğru olan sürüklenmem neticesi attığım çapayı tekrar çektim. Hala kesin bir cevabım yoktu ama, kendi planımı uygulayarak Sasanhaya koyuna gidip, demir atarak beklemeliyim diye düşündüm. Rota'ya varmam üç gün kadar sürerdi. O arada onlardan bir cevap alabilmeyi umuyordum.

Çeşitli tanıdıklar başka yardım olasılıklarına bakarken, güzel haber geldi. Doğru kişilere ulaşılmış ve Rota'da durmaya gerek kalmadan planladığım şekilde yola devam edebileceğim bildirildi. Belirlenen rotadan çıkmamak şartı ile, vurulabilme ihtimalim olmadan gideceğim yön artık açıktı.

Bir sonraki mesaj daha da iyiydi: Ayın 10'unda atış talimi yapacak olan birlik, bunu adanın doğusundaki alanda gerçekleştirmeyi kabul etmiş. Sağolsun bu değişikliği sağlayan deniz kuvvetlerindeki şef! Yani artık yolumun üzerinde hiçbir tehlike olmayacak.

Artık işe koyulma ve nihayet planladığım rotada kalma zamanı. Bu güncellemeyi sizlere yerel saatle 9 Şubat Çarşamba sabahı gönderiyorum. Muhtemelen 24 saat içinde Rota'nın güney doğusundan, 10 Şubat Perşembe öğlede geçmiş olacağım. Cuma sabah saatlerinde de Apra'ya varmış olacağımı tahmin ediyorum.

### Kırmızı Ayaklı Arkadaşım

Beni bir süredir takip edenler hatırlayacaktır: geçen yılın son günlerinde adeta arkadaşım olan kırmızı ayaklı kuş yeniden beni buldu.

Deniz kaba dalgalı olmadıkça kürekleri yukarı çeker, bağlarım. 20 Şubat sabahı tam yeni bir güne başlarken onu yeniden sancak tarafında buldum. Ayakları parlak kırmızı, kanatlarının ucu ve kuyruğunun dışında tümüyle beyaz renkli, gagası açık mavi, göz çevresi pembe ve sanki bir maske gibi... Ördekten biraz büyük ama bir



Kanada kazı kadar iri olmasa da oldukça büyük bir tür sayılır.

Bunlar, kondukları yerlerde ve teknelere dinlenmek amacı ile her geldiklerinde yaptıkları gibi kendilerini temizlemeye başlarlar. Her bir tüyünün dibine kadar ulaşabilmek için gagalarını ve uzun boyunlarını kullanıp, sonrasında da uzun tüylerini gagaları ile hallederler. Ara sırada en alttaki tüyler de koparılınca bu tüyler rüzgarla etrafta uçuşur.

Başlarının tepesinde ve arkasındakiler için ise boyunlarını arkaya doğru eğerek ki kanatlarının uç kısımlarını bu iş için kullanabilsinler.

Ancak başlarının tam arkasında öyle bir nokta vardır ki, orayı kaşıyabilmek için tek bacaklarını kaldırmaları gerekir. Benim kuş da aynı şeyi yaptı, ama tekne sürekli hareket halinde olduğu için dengesini koruyabilmek için hemen indirmek zorunda kaldı. Zorda kaldığını fark edince yavaşça tek elimle yaklaştım. Yaklaştığımı fark edince, uzun gagasıyla ufak bir atak yaptı. Elimini geri çekmeden, hareketsiz durdum ve bekledim. Sonra da parmak uçlarımla boynunun arkasına birkaç santimetreye kadar yaklaşıp tutarak, hafif hafif dokunarak tüylerini kabartmaya başladım.



Kısa süre sonra güvenini kazandım. Parmaklarıma ulaşabilmek için kafasını ve boynunu çevirerek kendine göre neresini kaşımamı istediğini anlattı. Aynen bizim köpeğimizin yaptığı gibi. Ben durunca, ancak duyulabilen hafif bir ses çıkararak tekrar elime yaklaştı. Kısa süre sonra da ben kürek kilidinin yanında durarak, iki elimi de bu iş için kullanabildim. Bir elimle onun dengesini kaybetmesini önleyip, öbürü ile göğsünü, kanatlarının altını, sırtını ve arka tarafını okşadım.

Hava güneşli ve sakindi. Biraz dikkatimi kuşdan uzaklaştırıp kendimle ilgilenmek istedim. Ben orada ayakta dururken, benim kuş daireler çizerek uçup kabinimin tepesine kondu, samimi bir şekilde güneş panelimin üstüne, enseme yakın bir yere

yattı. Karşı koymanın güç olacağı ufak ufak mırıltılar çıkararak benim dikkatimi yeniden ona yöneltmemeye neden oldu. Artık gözgöze bakıyor ve adeta konuşuyorduk. Gövdesini her iki tarafından tutmamla birlikte arkaya doğru eğilerek kuyruğunun üstüne doğru oturup, kanatlarını açarak parmak uçları gövdesine dokunmasına izin verdi. Doğal olarak kontrol edemeyeceği için bu arada tuvalet ihtiyacını da panelin üstünde giderdi! Etrafı batırdı.

İlk birkaç gün panelde oturdu. Geceleri teknenin sallantısı ile dengesini kaybetmemek için orada dolaşırken ayak seslerini duyuyordum. Ayaktayken bu kuşların hepsi rüzgara doğru döner. Bu da kuyruğunun benim kabinimin kapısı üstünde olacağını gösterir ki, benim kabin kapısını başka bir kaza (!) olmaması için kapatmam gerekti.

Aslında çok temiz bir kuştur. Uçarak hemen yanımdaki suya konup, yıkanmak amacıyla bir kanadını tamamen suya batırıp iyice temizleniyor, sonra aynı şeyi diğer kanadı ile yapıyordu. Kanatlarını el gibi kullanarak deniz suyu ile ovalayarak boynunun arkasının bakımını tamamlıyordu. Daha sonra boynunu çevirerek eski konumuna getiriyor ve suda oturur pozisyonda ayakları ile boyun tüylerini kabartıyordu. Küçük su birikintilerinde serçelerin oynamasını hatırlatan hareketler yaptığını görünce gülümsedim.

Daha sonra, aynı köpeklerin yaptığı gibi, silkelenerek suyun fazlasını üzerinden attı. En sonunda da kuyruğunu silkeleyip farkında olmadan her seferinde beni eğlendirmiş oldu.

Ben kürek çekerken geri gelip kaygan konumdaki kabinin üstüne kondu. Ben kürek çekmeye devam ederken birkaç kez başıma veya sırtıma konmaya çalıştı. Eğer bir şekilde başım eğik bir işle meşgulsem kovalamaya çalıştım. Enteresan bir şekilde, dengemi sağlamakta zorluk çektiğim küpeşte üstünde rüzgarsız tarafa konuyordu. Kürekleri toplayarak onları daha emniyetli bir yere



koyacaktım. Bu arada, kuşu küreklerden ve kürek kilit noktalarından uzak tutarak istemeden bir kazaya sebep olmamaya çalıştım. Bunu sağlamak için bazen onu iki

kanadından tutarak kaldırıp başka bir yere koydum. Tuttuğum zaman aynı bir küçük oyuncak gibi ses çıkardı ama benden çekinmedi. Ben de ondan korkmadım. Suyumu sağladığım bir alet var. Sancak tarafında duruyor. Aletin dikdörtgen olan kapak kısmına kuşu koydum ki kayığımın döndüğü yön ekseninde ve küpeştenin alçak bir tarafında rahatlıkla durabilsin ve rahatlasın. Orada fazla bir çalkantı hissedilmiyor çünkü. Kuş giderek sol elime ve başının üstünde sürekli hareket eden sancak tarafındaki küreğe, benim her bir kürek çekme hamlem ile vücudumun öne arkaya gidip gelmesine alıştı. Artık gözlerini yarı kapatıp, uyukluyor, uyanıyor ve bu durum tekrarlanıp duruyor.



Acaba bu durum onu fazlaca rahatamı alıştırtıyor diye endişelenmeye başladım. Bir kuş olarak gidip uçan balıklar filan yakalamalıydı. Onun büyüklüğüne bakarak gece güverteye düşen taze veya fark edemediğim için günlerce bir kenarda kalıp kurumuş uçan balıklarla onu beslemem hiç yeterli olmayacaktı. Onu küpeşte üzerinde serbest bıraktıkça, paytak paytak giderek dinlenmek amaçlı tekrar aynı bıraktığım yere dönüyordu. Birkaç kez uçup gitsin diye onu dikkatli bir şekilde havaya attım, ama yine aynı noktaya geri döndü. Kısa bir süre için uçup da her an geri döneceğini anlayınca, o yokken aceleyle onun ürettiği pislikleri temizliyordum.

Perşembe günü rüzgarlar yön değiştirdi. Kuzeyden daha kuvvetli esmeye başlayınca, gece yedek çapamı kullanmak durumunda kaldım. Hafta sonu süresince de kımıldayamadım. Yedek çapa dediğim aslında teknemin yönünü dalgalara karşı tehlikenin az olduğu yönde tutan ve suyun içinde olan bir çeşit paraşüt. Normal olarak dalgalarla sakin bir şekilde yol almamı sağlayan olağan uygulamanın tersine, bu sistem tekneme dalganın dik açıdan çarpmasına neden olur. Bu nedenle, Perşembe gecesi kabinimin üstü kaygan duruma gelen güneş panelleri nedeniyle de çok zor geçti. Cuma sabahı bu sefer iki kırmızı ayaklı kuş buldum: biri benim beyaz renkli, kanatlı arkadaşım, diğeri ise koyu kahverengi renk olan. Gece sırasında rahatlayıp dinlenmek için gelmişler anlaşılın. İki de çok yorgun ve sanki uykusuz gibi görünüyordu.

Aynı Cuma günü bir müddet sonra uçup gittiler ve bir daha da geri dönmediler. Benim beyaz kanatlı arkadaşımınla yollarımız bir kez daha kısa bir süre için biraraya

gelmişti. Okyanusun üstünde iki arkadaş olan biz, bu tekneyi sığınacak güvenli bir yer olarak seçmiştik. Böyle düşünmek beni mutlu etmişti. Tüm yaşadıklarımız bana adeta bir hediye gibi geldi ve bu anı yol boyu aklıma geldikçe herşeyi adeta yeniden yaşadım.

Bir arkadaşım daha sonra şöyle dedi bana: 'Düşün bir kere, bu kuş gittiği yerlerde tüm arkadaşlarına inanılmaz dostunu (yani beni) anlatıyor, teknenin ona nasıl korunak olduğunu, orada dinlendiğini ve nasıl bir macera yaşadığını anlatıyordu. Bütün hikayelerine muhtemelen şöyle başlıyordu ' bir gün okyanusun üzerinde uçarken ne gördüğüme inanamazsınız...' Bu fikir çok hoşuma gitti.

12 Şubat tarihinde Guam'ın batısındaki Apra limanına girdim. Oradan beni sığ sular ve mercan adacıkları arasından Marianas Yat Kulübü'ne kadar 3,3 mil çektiler. Waikiki'den yola çıkıp, 127 gün, 13 saat, 53 dakikalık bir süre sonrasında buraya ulaşabildim.



Guam'a varana dek başıma gelen beş olayı yazmıştım. Büyük bir jest olarak emniyetimi sağlamak için askeri birliklerin atış manevralarının zamanını değiştirdiler, sonra Rota ve Guam arasındaki adalar arasında geçebilmem için yolu açtılar. Yolun açılma iznini yedek çapamı kullanarak beklerken batıya doğru sürüklenmek sabrımı tüketmişti. Avantajlı pozisyonumu giderek kaybediyordum.



Önemli olan rotamda kalabilmektir. Çarşamba gecesi Rota adasının güneyine demir atıp güzel bir uyku çekmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum. Sonunda kendi kendimi ikna edip, bu fikirden vazgeçtim ve benim için açtıkları yoldan Guam' a doğru yola koyuldum. O gece 5 saatlik bir uyku çekebildim. Sonrasında, varmadan bir gece önce yalnızca 1:15'de yapabildim... Artık geri dönüş yoktu. Kararlıydım.

Guam'ın kuzey batı sahiline ulaştığımda rüzgar giderek hızını artırıyordu. Eğer sahilden bir mil kadar uzakta kalırsam kıyı şeridi boyunca olan akıntıdan yararlanabileceğim bilgisini aldım. Ancak batıya uzanan Apra limanı dalgakıranı nedeniyle bir rüzgar problemi gelmişti başıma. O nedenle dalgakıranın sonuna doğru büyük bir çabayla ama isteksizce batıya yöneldim.



Dalgakıranın sonuna ulaştığımda rüzgarların hızı 20 knot'a gelmiş, yönünü kuzey doğuya çevirmişti. Kayığım kürek bile çekmeden rüzgar yardımı ile 2,2 knot hızla gidiyordu. Beni boğazın girişinde bulacak olan tekne görünürlerde yoktu. Bir şekilde birbirimizi bulamamıştık. Cep telefonu ile haberleşiyorduk. Tam kanala girecekken iletişimin kopması hiç yardımcı olmadı bize. Neyseki liman müdürü bana ulaşıp onları benim bulunduğum güney taraftaki girişe yönlendirdi ve biraz ıslansamda Marianas Yat Kulübü'ne kadar çektiler.

Siğ alanları ve mercan kümelerini aşım kulübün demirlemek için olan şamandıralarına vardığımızda, bir kez daha çıkarılıp demonte edilen bir dümen yaptığımızı şükrettim.

Orada beni oldukça büyük bir kalabalık karşıladı. Aralarında kulübün üyeleri,



üniformaları içinde gümrük görevlileri, liman sorumluları ve medya mensupları da vardı.

Saat 17:30 civarında lise arkadaşım olan Sandy de kocasıyla birlikte beni sevinçle karşılayanlar arasındaydı. Zaten sonrasında da benim evsahipliğimi yaptılar. Bu arada aynı gün arkadaşımın kocası, eşim Nancy'yi karşılamak için havaalanına gidip onu getirdi. Düne kadar da eşim buradaydı. Birbirimizi görmeyeli dört aydan fazla olmuştu.

Sevgililer Günü'nü birlikte geçirecektik.



Guam'da o kadar güzel karşılandık, o kadar yardım görüp misafirperverlike tank olduk ki ne kadar teşekkür etsem azdır. Yarın sabah kalbim mutlulukla dolu, teknem Guam'luların iyi dilekleri ile uğurlanarak tekrardan yola koyulacağım. Guam'a tüm kalbimle teşekkürler.

Erden.